

School maakt recht op passend onderwijs niet waar

Diana Stroeven heeft jarenlang tevergeefs gestreden voor passend onderwijs voor haar chronisch zieke kind. “De leerplicht en verantwoording aan de onderwijsinspectie wogen zwaarder dan het onrecht aan mijn kind.”

M

ijn zieke gezin is in het voortgezet onderwijs jarenlang onfatsoenlijk behandeld door de onderwijsketen: school, jeugdzorg, het samenwerkingsverband passend onderwijs en Veilig Thuis. ‘Dan zal er wel heel wat aan de hand zijn geweest’, zult u nu wel denken en dat klopt. Maar misschien bent u ook bevooroordeeld vanuit uw ‘onderwijsrol’. U hebt immers nog niemand van ons gezin gezien en gesproken. Zit ik eraast? Dat weet alleen u.

UITHUISPLAATSING

Ik beschouw mezelf als moeder van een ‘schoolveteraan’: een chronisch ziek kind dat in het voortgezet onderwijs jarenlang tevergeefs op zoek is geweest naar passend onderwijs. Onze zoon heeft van kleins af aan chronische oortstekingen en kan goed leren. Ondanks zijn ziekte werd hij gedwongen naar school te gaan onder dreiging van uithuisplaatsing. Zijn fysieke aanwezigheid op school was belangrijker dan zijn eigen welzijn.

Voor de school stond jarenlang voorop hoe verzuim zou uitpakken richting Leerplicht of de

Onderwijsinspectie. Die verantwoording wog zwaarder dan het onrecht dat mijn kind is aangedaan.

WANTROUWEN

Er was geen begrip maar wantrouwen richting ons als ouders. Het ging over van alles behalve de hoofdtaak en verantwoordelijkheid die school wel heeft: het recht op onderwijs voor ons kind. Ik vind als ouder dat ik van school een fatsoenlijke passend onderwijs-oplossing mag verwachten. Voor ons kind was dit de passend onderwijs-tool afstandsonderwijs. Dit gereedschap van ivio-school is een voorbeeld van een technische oplossing die kinderen de mogelijkheid biedt thuisonderwijs te volgen. Daarnaast ontbrak het aan wederzijds respect en het correct nakomen van gemaakte afspraken met leerling en ouders. Zo vroeg de school onze zoon om zijn eigen inhaalplan te schrijven en wij moesten per se langs bij diverse instanties voor administratieve rompslomp. Wij kwamen ons deel van deze afspraak na, maar andersom gebeurde dat niet. De beloofde dispensatieverlening, iets langer de tijd om toetsen alsnog in te mogen halen, is de school niet nagekomen.

UITGANGSPUNT

Als moeder en als marketing- en communicatiespecialist heb ik me verwonderd over het onwrikbare geloof in het uitgangspunt dat leerlingen naar school moeten. Mijn conclusie? Bijna alle gesprekken over mijn kind, de leerling, zijn voor ons tijdverspilling geweest; het belang van de school zelf stond daarin altijd voorop.

Ik vind dat een ongezond uitgangspunt, want waar is het belang van het kind gebleven? Verzuimongemak of een onderwijsconflict oplossen met doorverwijzen naar jeugdzorg of een Veilig Thuis-melding raakt een kind juist in zijn zelfvertrouwen. Het beschadigt zijn welzijn en dat is onacceptabel.

KIND CENTRAAL

Waarom zou ik als ouder en opvoeder mijn tijd willen investeren in het afleggen van verantwoording die een school heeft richting Leerplicht of Schoolinspectie? Dat is niet mijn ouderlijke probleem, maar dat van school. Mijn prioriteit als

ouder – en opvoeder – ligt bij mijn kind, onze primaire levensbehoeftes en gezondheid. Jazeker, wij hebben als ouders richting school en ketenpartners een grens getrokken voor de tijd die we wilden investeren.

Je kunt als werkende ouder niet op twee plekken tegelijk zijn, maar dat werd van ons wel verwacht. Gesprekken op school, werken en mantelzorgtaken kunnen nu eenmaal niet allemaal tegelijk. Wederzijds begrip en innovatie, zoals videogesprekken, hadden daarin geweldig ondersteunend kunnen zijn. Die oplossingen sparen reis- en arbeidstijd en ze zijn klimaatvriendelijker, maar het personeel van de school van onze zoon wilde er niet aan.

Jarenlang hebben aangehoord wat er allemaal niet kon voor ons kind. Wat wel mocht, het verstrekken van de Passend Onderwijs-tool afstandsonderwijs, werd door school geweigerd.

Was ons kind het probleem? Nee. Hij werd enkel chronisch ziek. Het is onbegrijpelijk dat de school dan de oplossing weigert die bijdraagt aan zelfvertrouwen van het kind en ervoor kiest om van het kind een 100 procent thuiszitter te maken. De Passend Onderwijs tool is niet complex, onkunde en gebrek aan kennis is de grootste drempel voor het gebruik ervan.

Hoe had het beter gekund? Door te faciliteren. Daarmee valt onrecht aan kinderen en hun ouders te voorkomen. Wij kunnen onze jarenlange survival van niet-passend onderwijs niet overdoen, maar ik hoop met mijn bijdrage het positieve verschil te maken voor andere ouders in de toekomst.

POSITIVITEIT

Van onderwijspersoneel mag je verwachten dat er wordt gekeken naar de talenten van een kind. Wat kan het kind wel, dat geeft zelfvertrouwen. Als het kind blij is, dan is ook de ouder blij, en dat geeft voldoening, energie en voor u als onderwijskracht werkplezier. Die positiviteit is een gezonder uitgangspunt dan kinderen stress bezorgen door van hun ziekte een probleem te maken.

Als ouders zijn wij blijven vasthouden aan wat er wel kan en het toekomstperspectief voor ons kind. Vertrouwen blijven geven, naar hem luisteren. Positief blijven communiceren. Onze zoon is inmiddels 19 jaar. Hij heeft uiteindelijk een ander diploma behaald dat maatschappelijk zwaar wordt ondergewaardeerd. Zijn ervaringen hebben hem geleerd om vooral op zichzelf te vertrouwen. Hij volgt nu zijn hart en zet zijn eigen groenbedrijf op.

Wat hielp is dat wij als ouders vaker nee durfden te zeggen, als het welzijn van ons kind daarmee was gediend. Ondanks de ongezonde druk vanuit de schoolketen, hebben wij als gezin vastgehouden aan onze eigen koers.

DIANA STROEVEN SCHREEF HET BOEK 'SCHOOLVETERAAN' OVER HAAR STRIJD OM PASSEND ONDERWIJS TE ORGANISEREN VOOR HAAR KIND

Smoesjes

ver werken in het onderwijs bestaan hardnekkige misverstanden. Dat we zo dankbaar moeten zijn dat we dit werk mogen doen bijvoorbeeld. Het opleiden van de volgende generatie is inderdaad dankbaar werk. Maar het misverstand begint bij het belonen van dat werk. Omdat het werk zo mooi is en belangrijk mogen we geen passend salaris en goede werkomstandigheden eisen. In mijn beleving heeft het een niets met het ander te maken. Als je deze redenatie doortrekt, vind ik dat de mensen die zomers de groene vuilcontainers ophalen het hoogste salaris van Nederland moeten verdienen. Het *Onderwijsblad* onderzocht de (on)mogelijkheden om een salarisschaal hoger te krijgen. In no-time kwamen er duizend reacties op de vraag: hoe gaat het bij jou op school als je een schaal omhoog wil? De beste weg naar succes, bleek de meest onsympathieke. Vertrekken naar een andere instelling. De verklaringen voor het niet krijgen van een betere schaal variëren. Onvoldoende financiering, het past niet in het team, het kan nu niet. In mijn reactie noemde ik dit smoesjes. Het raakt sommige schoolleiders dat ik ze wegzette als smoesjesvertellers. En dat begrijp ik: als gedelegeerd werkgever, de schoolleider, werk je je in deze tijd het snot voor de ogen om alle gaten te vullen. En er zijn goede voorbeelden. Werkgevers die hun personeel het gevoel geven dat ze ertoe doen, die transparant zijn over carrièremogelijkheden. Want je kunt nog zo lang naar je rooster staren, zonder voldoende mensen lukt het niet. We hebben ons de laatste jaren echt rot onderhandeld om mensen de mogelijkheid te geven door te groeien in hun schaal. Dat motiveert en zorgt ervoor dat mensen het onderwijs niet verlaten. Schoolleiders maak je hard voor je mensen en als er niet genoeg geld is voor het personeel, laat je dan horen bij je schoolbestuur. We hebben iedereen nodig, en ja, daar willen we ook gewoon goed voor betaald worden.